

Спомени за една героична смърт

Написано от ivailo
Неделя, 23 Юни 2013 23:01

Изминаха 61 г. от гибелта на редник Никола Димитров Петков Тежка беше зимата на 1951)52 година в селищата на Странджа планина. Дълбок сняг затрупа пътищата, движението из станата замря. Но въпреки трудностите воинският дълг изискваше опазването на държавната граница от нарушители. В началото на март 1952 г. на границата се очакваше нарушение. Трудоваци, строящи шосето в с. Стефан Караджово, въоръжени напускат лагера и се насочват към турската граница. Укриват се в кошара, намираща се в местността „Тумбите“. В полунощ на 13 март 1952 година на „Белия път“, долу в скалите при престрелка загива редник Никола Димитров Петков от село Подгоре, община Макреш, област Видин. Роден е през 1931 година, учи в родното си село.

В спомените на съпругата му Гена Петкова чета: „Сключихме брак в селото. Всичко ново в нашия живот приемахме с възторг и ентузиазъм. Не мечтаехме за идеален живот. Кольо беше буен, весел. Сами, докато постъпи в казармата като войник, си стегнахме къщичка. И досега е без ограда. Но лошото е, че не можахме да поживеем в нея заедно. През шестнадесетте месеца служба на границата не е ползвал отпуск. Трудно се пътуваше по онова време... А и по-малката ни дъщеря се роди след заминаването му. Но писма получавах. Последното дойде три дни преди смъртта на моя смел граничар.

Спомени за една героична смърт

Написано от ivailo
Неделя, 23 Юни 2013 23:01

Пишеше, че е добре. Исках да му заръчам да се пази, но знаех, че е разумен. Помня последните редове: „Тук е напрегнато. Щастие ще е за семейството, ако се върна жив. Целуни децата. Кольо.“

Ето какво разказва по-голямата му дъщеря Бойка: „Когато баща ми заминал в казармата, съм нямала и две години. А сестра ми Росица била само на девет месеца, когато загинал. Не е могъл да я види. Не само сме расли без баща, но и не го помним. Разбрахме, че сме сирачета, като тръгнахме на училище. До този момент дядо си по майчина линия, при когото живеехме, считахме за баща. След първия учебен ден учителката се оплакала на мама, че съм твърдоглава. На фамилията Петкова не съм реагирала, защото знаех фамилията на дядо. Представите за баща ни се оформяха трудно и бавно, макар че ни се искаше всичко да научим. Една снимка и вързопче войнишки писма, грижливо скътани в един стар дървен куфар- това беше почти всичко оцеляло. Но ярък спомен съм запазила от разказите на хората за погребението. Присъствали са войници от заставата и много други граничари от Елховския отряд, както и служители от нашия край...

Мъчително е да се живее без баща!"

Погребението на боеца е няколко дни след смъртта му. Хората от село Странджа, заедно с граничарите, сковават шейни, теглени от коне до град Елхово. А оттам заминават за село Подгоре.

Ще минат години, дъщерите ще създадат семейства. Със свити сърца ще прекосяват разстоянието от сръбската до турската граница, за да дойдат тук, където е паднал убит баща им. Сега лобното място е дъно на микроязовир, а паметникът е изнесен горе, под дъбовете на „Тънката кория“. В двора на граничната застава има барелеф с лика на граничаря. С указ на Държавния съвет, прочетен от офицера Димитър Петров по време на тържествената церемония, заставата получава новото си име- в памет на редник Никола Димитров Петков. Присъстват роднини, близки и приятели от Видинско, а офицерът Дончо Дончев проследява увлекателно краткия, 22- годишен житейски път на храбрия граничар.

Тръгвайки към своя боен пост- граничната бразда- години наред войниците мислено разговарят със своя патрон, зачислен завинаги в бойните редици на личния състав.

Спомени за една героична смърт

Написано от ivailo
Неделя, 23 Юни 2013 23:01

Времената се менят, а с тях се променят и житейските обстоятелства. Едната от дъщерите на Никола ще потърси работа и препитание в далчена Испания.

Гранични войски, чието създаване става през 1947 година, ще се реорганизират в Граничен полицейски участък. Няма ги вече децата на село Странджа, които ходеха често там долу, на „Белия път“. Да полагат цветя в памет на героя граничар.

Останали са само паметните знаци. Този в двора на граничното полицейско подразделение, с лика на героя, е с липсващи букви- дело на братята роми. Досетливо свалени, понеже са от бронз. Паметникът под дъбовете е буренясал, отдавна там никой не ходи. Преди известно време говорих с близки на героя и чух думите: „Кольо отдавна е забравен в Подгоре.“ А забравен ли е в Странджа?! Нека отговор дадат настоящето и бъдещето.

Христо К. Ангелов

bolyarovo.eu

Спомени за една героична смърт

Написано от ivailo

Неделя, 23 Юни 2013 23:01

Спомени за една героична смърт

Написано от ivailo

Неделя, 23 Юни 2013 23:01

Спомени за една героична смърт

Написано от ivailo

Неделя, 23 Юни 2013 23:01

Спомени за една героична смърт

Написано от ivailo
Неделя, 23 Юни 2013 23:01

{loadposition user28}